

MAZO SOMINU LAIKS'

STĀSTI

LĪGA RIMŠA

**MAZO
SOMINU
LAIKS'**

STĀSTI

821.174-32

Ri 606

Natālijas Kugajevskas vāka dizains

Vāka noformējumā izmantoti attēli no
Wirestock/depositphotos.com,
vantuz/depositphotos.com,
unkreatives/depositphotos.com.

Līga Rimša

MAZO SOMIŅU LAIKS

Apgāda vadītāja *Vija Kilbloka*
Projekta vadītāja *Bārbala Simsons*
Redaktore *Daina Grūbe*
Korektores *Ilona Burka, Patrīcija Šteinberga*
Mākslinieciskā redaktore *Inguna Kļava Švanka*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA, K. Valdemāra ielā 6,
Rīgā, LV-1010. Red. nr. L-4439.
Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā.

© Līga Rimša-Eglīte, 2024

© Literārā apdare, izdevums, mākslinieciskais noformējums,

Apgāds Zvaigzne ABC, 2024

ISBN 978-9934-32-414-7

ĢIMENES DRAUGS

Galds kā Visuma centrs stāvēja virtuves vidū. Jau pavecs, gadiem apbružāts, bet vēl arvien stiprs un nesalaužams. Iekurtās plīts siltums glaudīja viņa un blakus noliktā krēsla sānus, radot rāmu mājīguma sajūtu. Dažreiz kāds viņu sauca par mēbeli. Tas bija aizvainojoši. Viņš nebija kaut kāda ar plastmasas virsmu nosepta skaidu plāksne, uz metāla vai koka kājām uzstutēta. Viņš bija visu galdu galds. Veidots no bieziem, labi noēvelētiem dēļiem, kas bija tik cieši salaisti kopā, ka nebija ne šķirbiņas, kur putraimam vai drupačai noslēpties. Tādus vairs tikai Brīvdabas muzejā varēja apskatīt. Ap viņu pulcējās šī nelielā ģimene, tāpat kā to bija darījušas viņu senču lielās saimes. Arī ciemos aicinātie radi mēdza ap to riņķot kā haizivis ap plostu, rokas plaukšķinot un slavīnot mājas mātes bļodās saliktos speķa pīrāgus. Cik daudz sarunu, strīdu un noslēpumu viņš dalīja ar tagadējiem sēdētājiem un senās dienās tam apkārt sēdējušajiem! Uzmanīgi katra teikto uz klausīja, ar nelūgtiem padomiem sarunās neiejaucās. Savas domas paturēja pie sevis, lai gan reizēm, ak, kā gribējās...

Durvis ar skaļu čīkstīenu atvērās un ar būkšķi aizkrita aiz ienācēja muguras. Sienas skapjos saliktie šķīvji

un krūzītes tikko manāmi iešķindējās. Atskanēja smagi soļi. Gluži kā toreiz, kad pils ķēķī ienāca barona zirgu puisis ar staļļa mēslos sabristām kājām, pēc sviedriem smirdošu kreklu. Viņš parasti atslīga uz beņķa, ar lielu tuteni nošņāpa no bļodā ieliktais vārītās gaļas krietnu šķēli un, nolauzis no maizes klaipa kārtīgu ņuku, stūķēja visu mutē, uzstrēbdams virsū skābputru vai treknu lēcu virumu un tad skaļi nožagodamies.

Ainārs, sejai dūsmās kvēlojot, tikpat smagi ienāca virtuvē un bez spēka atkrita uz krēsla. Tad ar dūri gāza pa galdu. Tas nodrebēja un salēcās. “Kauslis tu esi, Ainār,” secināja galds. “Tāds pats kā tavs vecvecvectēvs, barona zirgu puisis.” Galds to puisī atcerējās kā drosmīgu buntavnieku. Kad zemnieki piektajā gadā nodedzināja muižu, viņš arī bija klāt. Tieši tas zirgupuisis izstiepa galdu no liesmām un aizvilka uz savu māju. Tagad no iznīcības paglābtais galds jau vairāk nekā gadsimtu kalpoja šai dzimtai. Ģimene kopā ar viņu bija pārdzīvojuši karus un nemierus, vācu un krievu jūgu, izsūtījumus un kolhozus, atmodu un interneta uzplaukumu. Visi zināja, cik svarīgs ģimenei ir šis galds, kas nodots no paaudzes paaudzei kā svēta relikvija.

Saimnieka niknums nedaudz noplaka. Elkoņus uz koka virsmas atspiedis, tas saākēja pirkstus un paslēpa seju plaukstās. “Būs atgadījies kaut kas nepatīkams. Tam puikam, ja tā var saukt trīsdesmit gadus vecu dēlieti, tik dūsmīga seja,” nosprieda galds. “Vēl arī ar kāju iespēra pa šķērskoku. Ko tad es šim esmu nodarījis?” viņš pukojās. “Pieaudzis cilvēks, bet uzvedas kā niķīgs bērns.”

No istabas puses bija dzirdami šļūcoši soļi. Nujā, tur jau nāca mamma. Blakus puīša elkonim nogūla pabieza, mīksta plauksta ar īsiem pirkstiem. Galds to atcerējās vēl jaunu un spēka pilnu.

– Kas noticis, Aināriņ? Ko tu tāds pikts? – mamma līdzjūtīgi ierunājās.

– Laima ir mauka! Ma-au-ka! – nikni nobļāva Ainārs, vēlreiz iesperot pa šķērskoku.

“Lops tāds!” nokrakšķēja galds.

Vispār galds mīlēja cilvēkus, ja tie uzvedās cilvēcīgi. Tie par viņu rūpējās – tīrīja, aplāja, pēc ēšanas novāca netiros traukus un noslaucīja. Tas nekas, ka viņu saukāja dažādos vārdos: ēdamgalds, bērnu galds, svētku galds, kāzu galds... Ietēpus viņam mainīja atkarībā no gaidāmajiem godiem. Svētku priekšvakarā vispirms pārklāja ar prastu, rūtainu vaskadrānu, tad kaisīja uz viņa miltus, spieda miklas ripas speķa pīrāgiem vai figūriņās no piparkūku mīklas. Reizēm gadījās, ka viņam sānos iekodās gaļas maļamās mašīnas spīles, atstājot tur neglītus iespaidumus. Tas bija nepatīkami, bet bija vērts paciest, jo pēc tam viņu kārtīgi aprūpēja.

Kāzu, kristību un bērnu reizēs tika uzklāts balts galdauts ar vidū iegludinātu vīli. Jāņos pāri gūlās tautiskā sega vai linu drelļu goda drāna. Tikai kara gadu retajos svētkos to bija sedzis tīrs, stīvi stērķelēts palags. Ēdieni gandrīz vienmēr bija tie paši: cūkas gaļa, galerts, skābēti kāposti, rasols un speķa pīrāgi. Ēdienu daudzums un kvalitāte gan mainījās atkarībā no saimnieku ienākumiem. Reizēm bija treknāki, dažkārt liesāki ēdieni. Labos laikos mielasta beigās tika pasniegta torte un kafija. Kara un

kolhozu laikā viesiem lika priekšā plānās pankūkas ar pašu mājās vārītu zapti. Rasola vietā tika pasniegts vinegrets.

Kopš Ainārs bija apprecējies, visas rūpes par virtuvi gulās uz jaunās saimnieces Laimas pleciem.

Galds no jauna ieklausījās sarunā.

– Kādas blēņas tu mels? – sašutusi iesaucās Alvīne.
– Kurš tā par savu paša sievu runā? Kur viņai laiks ar citiem ņemties? Ap tevi vien čubinās, tevis dēļ pa galvu pa kaklu skrien.

“Taisnība,” piekrita galds. “Laima pirmā nāk pie manis no rīta, lai vīram brokastis savīkšītu. Kad visi paēduši vakariņas, pēdējā visu nokopj. Maizes drusciņas noslauka un nomazgā traukus. Nē, nav laika jaunajai saimniecei ar citiem vīriešiem pīties.”

– Ak tad par mani vien rūpējas, tikai man vienam uzticīga? – Elkoņi pazuda no galda virsmas, Aināram kājās pielecot. – Pats savām acīm redzēju, kā viņa ar svešu čali ielas vidū meņģējās. Bučojās cilvēku acu priekšā. Kaunu un godu zaudējusi palaistuve! – Redzot mātes noraidošo mājienu, Ainārs izrāva no kabatas telefonu.

– Še, skaties un priecājies, kāda tev vedekla! – Viņš ar pirkstu bakstīja ekrānā. – Paguvu abus nobildēt, pirms tas čalis pazuda. Sievai uz ielas virsū nebruku, bet lai tikai atnāk mājās!

– Ak vai, ak vai, šito kaunu! Tiešām, Laimīte viņu bučo! Es tev sākumā nenoticēju. – Alvīnes sirdī cēlās taisnīga sašutuma vētra. Lai gan līdz šim viņai iebildumu pret vedekli nebija, dēls bija viņas acuraugs. Viena uzaudzinājusi, māte centās viņu pasargāt no katra dzīves

caurvēja. Pat uz Aināra dzeršanu un skandāliem skatījās caur pirkstiem.

– Atceries, es tev pirms kāzām teicu: nepreci to skuķi! Tu tāds glauns un iznesīgs, varēji dabūt gan skaistāku, gan bagātāku.

– Apvārdoja viņa mani, māt, ar savu mīļumu, pieglaudību. Nevainīgu aitiņu tēloja. Mammu, iedod naudu, aiziešu līdz bodei, nervi netur!

Galds dzird, kā pie tā malas čaukst no priekšauta kabatas izvilkta naudaszīme.

– Ko padarīsi, ja tādi krenķi, ej vien! Tikai apkārt neblandies, nāc tūlīt mājās. Es tev sameklēšu ko uzkožamu.

“Tad gan bēda,” domāja galds. “Ja tā ir taisnība, ko nupat dzirdēju, labi nebūs. Krenķi, krenķi vien.” Viņš tik stipri pārdzīvoja gaidāmo nelaيمي, ka viņa koka kājas no apkārt skraidošās saimnieces uztrauktajiem soļiem iedrebējās. Ar viņa ģimeni bija notikusi nelaime.

Aiz durvīm kļuva dzirdama zoļu skrāpēšanās pa apavu tīrāmo režģi. Tur no darba atgriezās Laima. Lūpās slēpās noslēpumains, laimīgs smaids, un acis mirdzēja priekā. Smagā soma viņas rokā aizķērās aiz durvju aplošanas. Kaut kas tajā dobji noskanēja, kā labu vakaru padodot.

– Čau, mammu! – ienācēja sveicināja pretī stāvošo vīramāti.

Tā kā siena zārds draudīgi ieplētās priekšā, tuklās rokas sānos iespiedusi. Naida pilnās acis glūnīgi pētīja vedeklas seju. Tā maita bija apkaunojusi viņas dēlu, visu viņu radu saimi!

– Ak tad pārvilkies, palaistuve tāda!

Nesamais grabēdams izkrita no pārsteigtās sievietes rokas. Viņa stāvēja, nesaprašanā mirkšķinot acis. Viņai aiz muguras atskanēja smagi vīrieša soļi.

– Vācies prom no durvīm! – uzkleidza Ainārs, rupji pagrūžot sievu sāņus. Tad, šņabja pudeli rokā turēdams, apsēdās pie galda. Pielēja sev pilnu glāzi. Pārsteigta, izbaiļu pilnām acīm Laima skatījās uz pudeli vīra rokā.

– Ko lūri? – viņš nikni uzbļāva.

– Kas te notiek? Kas par dzeršanu? – nesaprašanā jautāja Laima.

– Tev par godu, meitiņ! – Alvīnes indīgi pateiktais pēdējais vārds kā splāviens ietriecās vedeklas sejā. Laima, pie sliekšņa piesalusi, turpināja neizpratnē skatīties uz vīramāti. Beidzot izkustējās un pagājās uz galda pusi, lai noliktu iepirkumus. Ainārs, kājās pielēcis, draudoši panācās uz viņas pusi.

– Vācies prom no manām acīm, ārā! – Izskatījās, ka šņabja pilnā glāze tūlīt tiks iešļākta Laimai sejā. Izbailes atkāpjoties, viņa gandrīz uzgrūdās Alvīnei, kura nesa dēlam šķīvi ar uzkodām.

– Ko maisies pa kājām? Liec mieru manam dēlam! Pietiekami daudz kauna viņam esi sagādājusi! – Alvīne uzkleidza, pagrūžot vedeklu nost no ceļa. Laima, iepirkumu somu paķērusi, ieskrēja istabā. Ainārs, pilno glāzi pie mutes celdams, caur pieri glūnēja pakaļ sievai.

– Padzīt viņu vajadzēja, lai vācas pie sava mīļākā. Rīt sameklēšu un sadošu pa purnu! – Šņabis aizvainoto vīru bija padarījis vareni drosmīgu. Māte klusējot pabīdīja klāt šķīvi ar sviestmaizēm.

– Vai man tagad plika maize būs jāēd, vakariņu nebūs? – viņš nikni uzkliedza mātei.

“Tā tev vajag,” nodomāja galds. Vecā saimniece pēc dēla kāzām visus mājas darbus bija uzkrāvusi vedeklai. Viņa paziņoja, ka dēlu izaudzinājusi, izskolojusi, lai tagad Laima rūpējas par vīru. Pati bieži pārbaudīja, vai ēdiens dēliņam laikā pagatavots, krekli pareizi izgludināti, vai Aināriņš var netraucēti atpūsties. Tam, ka Laima arī strādā, viņas acīs nebija nozīmes.

Galds redzēja, ka vedekla ir klusa, saticīga un čakla. Vīru viņa mīlēja un gādāja, lai viņš justos apmierināts ar dzīvi. Sākumā tā arī bija – ģimenē valdīja miers un satiecība. Bet pēdējā laikā Ainārs no darba atgriezās piedzēries, meklēja kašķi. Sieva no sirds centās viņu pierunāt mest mieru dzeršanai, iet ārstēties. Vīru tas tikai kaitināja. Viņš bieži kļuva rupjš, sāka palaist rokas. Šādos gadījumos māte nesteidzās iejaukties. Galds atcerējās vecās saimnieces vīru, kurš savulaik bija rīkojies tāpat.

Laima no rītiem nāca virtuvē saraudātām acīm. Ar laiku viņa ar to samierinājās un klusējot pacieta vīra dusmas.

“Bet kāpēc tieši šodien, savas dzimšanas dienas priekšvakarā? Laima viņam noteikti dāvanu sagatavojusi, bet tagad droši vien sēž istabā un raud,” noskumis prātoja galds. Gadu desmitiem šajā virtuvē stāvot, viņam bieži bija nācies redzēt sievu asaras. Lūk, tagad arī Laimas...

Laima viņam patika. Tā atgādināja viņu pašu – klusa, pacietīga, pretī nerunāja. Nekad nesūdzējās par dzīvi.

Viegli viņai nebija – lai kas arī notika, vīramāte vienmēr aizstāvēja dēlu. To, ka Laimai bieži tiek darīts pāri, viņa izlikās neredzam. Iespējams, māte patiešām uzskatīja, ka tāds ir visu sievu liktenis – klausīt vīru un nerunāt pretī.

Cauri plānajām finiera durvīm kā salta migla no istabas sūcās klusums. Nedzirdēja ne skaņu. Toties Laima dzirdēja visu, kas notiek virtuvē. Vīra balss ar katru mirkli kļuva skaļāka un niknāka. Māte neveiklām kustībām rosījās pie plīts, gatavojot dēlam vakariņas. Apnicis tās gaidīt, Ainārs iebļāvās:

– Sieva! Šurp nāc! Dzirdi vai nedzirdi, ko tev saka?!

– Liec viņu mierā, – Alvīne centās apklusināt satracināto bļāvēju.

Tas, jau aizmirsis par vakariņām, turpināja kliegt:

– Lai nāk šurp un pastāsta, ar ko viņa drātējas, kamēr vīrs darbā! Es viņai to atzišanos tikpat izsitīšu. – Viņš, iztukšoto pudeli apgāzdam, cēlās kājās.

– Nevajag, dēls, nevajag. – Māte centās viņu aizturēt. Ar elkoni pabīdījis viņu sānis, Ainārs smagiem soļiem iegāja istabā. Durvis palika pusvīrus.

– Kurš tas ir? Kā viņu sauc? – Bija skaidri dzirdama vīra niknā balss. Katra skaņa griezīgi urbās ausīs. Vēl varēja saklausīt tādu kā klusu murmināšanu.

– Ak tu nezini! Uz ielas bučojies un nezini, ar ko? Vai tu ar katru guli, ar visu pilsētu, slampa? Nezini, kurš tas bija? Tad skaties, skaties... – Atskanēja dobji būkšķi, kā bumbai pret sienu atsitoties. Sekoja klusa murmināšana, aizturētas elsas un šņuksti. Noskanēja smagi soļi

uz virtuves pusi, durvis no iekšpuses tika aizcirstas, un iestājās klusums.

Šis klusums. Tas nebija tāds kā iepriekš – silts un mājīgs. Tas bija tāds smags, dusmu un baiļu pievildzis. Vecā saimniece kādu brīdi sēdēja sakņupusi, nesteidzoties novākt netīros traukus. Viņa ar vienu roku braucēja gludos dēļus, kā mierinot vecu draugu. Brīdi pasēdējusi, māte nopūtās un, pa ceļam gaismu izdzēsusi, aizgāja gulēt uz savu mājas galu. Aiz laulātā pāra istabas durvīm bija iestājies klusums, ko reizēm pārtrauca skaļa Aināra iekrākšanās. Galds, palicis viens, arī iesnaudās.

Nakts vidū to uzmodināja piesardzīgu soļu troksnis. Viņš atpazīna Laimas gaitu. Tik agri viņa vēl nekad nebija nākusi. Tāpat kā vīramāte vakar, Laima apsēdās pie galda. Pieri pret tā malu atspiedusi, aizvēra acis. Viņas lūpas kustējās bez skaņas, kā lūgšanu skaitot. Vārdus nevarēja sadzirdēt. Varbūt tie nemaz nebija vārdi, bet domas. Galds juta un saprata viņa dēļos iečukstēto. Laima bija pieņēmusi lēmumu. Neko tādu galds savā garajā mūžā vēl nebija pieredzējis.

Piecēlusies viņa uzlika uz galda dāvanu papīrā ietītu kasti. Piegāja pie izlietnes un ielūkojās virs tās pakārtajā spogulī. Pretī raudzījās uztūkusi, sarkaniem pleķiem klāta seja. Drīz tie mainīs krāsu un ar ūdeni nebūs nomazgājami. Atgriezusi krānu, Laima padzērās tieši no plaukstas. Dažas ūdens lāses no zoda nopilēja uz krūtīm un pārripoja pāri pagaidām vēl plakanajam vēderam. Sieviete, piespiedusi rokas tam klāt, čukstēja:

– Nebaidies, mazais, tev nekad dzīvē nebūs jābaidās. Es tevi nosargāšu. – Vēl brīdi viņa pastāvēja vakar

izlaistītā alkohola dvakā, tad paņēma saiņus un neatskatoties devās prom.

Saule jau bija augstu, kad virtuvē iešļūkāja Alvīne. Lielā kārpa virs kreisās uzacs pārsteigti pavilkās preti sirmajām matu saknēm. Viņa divreiz ievilka nāsīs gaisu. Ierasto kafijas smaržu nejuta. Vecā saimniece nesaprata, kas noticis, – vai vedekla vēl gulēja? Viņa atcerējās vakardienas traci. Tad pamanīja uz galda nolikto saini. Dāvana. Jā, šodien taču Aināriņa dzimšanas diena. Galds nojauta viņas domas: laikam vedekla būs aizskrējusi pēc puķēm un tortes. Pienākusi tuvāk, Alvīne ieraudzīja uz dāvanas iesaiņojuma uzrakstītus vārdus. Brilles bija palikušas istabā, tomēr viņai izdevās izburtot uzrakstīto: “Es no tevis aizeju, atpakaļ nesauc un nemeklē. Laimīgu dzimšanas dienu!”

Alvīne saķēra galvu.

– Ainār, Ainār! – viņa skaļi sauca, skrienot uz dēla istabas pusi. Durvīs parādījās miegaina, paģiru apzīmogota seja.

– Kas ir? Ko kliez? – aizsmakušā balsī noprasiņa dēls un nožāvājās.

– Laima ir prom. Tava sieva aizbēgusi!

Ainārs noskurinājās, kā sniegu no pleciem nopurinot.

– Tas nevar būt. Kur lai viņa bēgtu? – Sākumā viņš mēģināja mierināt sevi un māti. Tad kļuva domīgs.

– Droši vien aizskrēja pie tā veča sūdzēties.

Kad māte turpināja viņā skatīties, paskaidroja:

– Nu, pie tā, ko es tev vakar bildē rādīju. Viņš stāvēja pie “Remontnieka”, nu, dzelžu veikala. Droši vien kāds palīgstrādnieks, jo bija darba drēbēs. Es viņu atradīšu.

Laima būs pie viņa. Lai tikai pagaida abi balodīši – es viņiem parādīšu! – Ainārs atkal bija uzskrūvējies. Paķēris no pakaramā veco jaku, viņš aizskrēja.

Māte nepaguva pat vārdu bilst, kad viņš jau bija prom. Viņa apsēdās krēslā un truli skatījās uz dēlam domāto dāvanu.

“Nezin kas tur varētu būt iekšā?” domāja galds. “Ainārs pat nepaskatījās.”

Viņš atgriezās tikai ap pusdienu laiku. Alvīne jau bija daudz maz attapusies. Paguvusi pagatavot svētku pusdienas, iesaiņot pašas adītās vilnas zeķes un nolikt blakus Laimas atstātajai dāvanai. Tiklīdz dēls ienāca pa durvīm, māte, neko nejautājot, aicināja viņu pie galda.

– Nāc, paēd! Kartupeļi vēl karsti, gaļu sacepu. – Viņa pirmā apsēdās pie galda un, paņēmusi paštaisīta vīna pudeli, ielēja dēlam un sev. – Daudz laimes dzimšanas dienā!

– Paldies, mammu! – Ainārs izdzēra glāzi, bet šķīvi atbīdīja tālāk no sevis. – Piedod, negribas.

– Vai atradi? – nespēdama ilgāk izturēt nomācošo klusumu, jautāja māte.

– Laimu ne. Atradu to čali – Gati. Viņš pat nezināja, kā manu sievu sauc. Kad parādīju bildi, kur tā viņu bučo, pazina gan. Izrādījās, ka Laima iznākusi no veikala, paklupusi, sainis izkritis no rokas un noslidējis uz ielas braucamās daļas. Gatis, redzot, ka tas tūlīt tiks samīcīts zem garām braucošās mašīnas riteņiem, paguvis to satvert un paraut nost. Laima tajā brīdī bija aizvērusi acis un laikam gaidīja, ka, tās atverot, ieraudzīs savu pirkumu sašķaidītu. Kad viņa acis atkal atvērusi, ieraudzījusi saini veikala darbinieka rokā. Lielā prieka uzplūdā

viņa saiņa glābēju turpat uz ielas nobuļojusi uz vaiga. Esot arī paskaidrojusi, ka tā ir vīram domāta dāvana – instrumentu komplekts, par kuru vīrs jau sen sapņojis. Tas arī viss. Vairāk viņš Laimu nav redzējis. Es, muļķis, visu pārpratu.

Lai novērstu dēla domas no notikušā un kaut nedaudz iepriecinātu, Alvīne piedāvāja atvērt dāvanas. Ar skumju smaidu sejā viņš izsaiņoja mātes dāvanu, paredzēdams, ka tur ieraudzīs cimdus. Nē, šogad tās bija zeķes.

– Tagad saiņo vaļā otru. – Māte nepacietīgi mīņājās blakus.

Ainārs nesteidzās, zinot, ka tur būs Laimas sagādātais instrumentu komplekts. Viņš pasvārstīja dāvanu rokā. Galdam šķīta, ka viņš ir pārsteigts par dāvanas svaru. Dzelžiem vajadzētu būt smagākiem. Sainis viņam likās pārāk viegls. Mātes gaidošais skatiens pamudināja izsaiņot dāvanu. Stīviem, it kā nosalušiem pirkstiem Ainārs attina papīru un noņēma kastes vāku. Gaidīto instrumentu vietā kastē gulēja raibā kleitā iegērbta lelle. Tai pie rokas bija ar aukliņu piesieta zīmīte. Ainārs ar strauju kustību parāva nelielo papīra lapiņu. Lelles rokas kā pēc pavēles pašāvās virs galvas un atkrita atpakaļ. Māte nesaprašanā lūkojas uz negaidīto dāvanu. Tad, plecus paraustījusi, pagrozīja pirkstu pie deniņiem un aizšļūca uz savu istabu. Liela muiža, iztiks bez vedeklas! Māmiņa vēl pati spēj savu dēlu aprūpēt. Viņa tikai nesaprot vienu: kāpēc tai muļķei vajadzēja skriet projām?

Ainārs atlocīja zīmīti. “Ir kaut kas, ko nevar piedot,” vēstīja uzrakstītais. Galds juta, kā saimnieka roka kopā

ar zīmīti uzguļas uz viņa virsmas. Juta tajā ielijušo smagumu. “Es nevaru tev palīdzēt,” viņš neveikli taisnojās. “Esmu parasts galds. Man tikai žēl, ka Laimas brāļameita nesaņems viņas leļļu teātrim solīto marioneti,” viņš klusi nopūtās.

Vecs, savā dzīvē daudz pieredzējis, viņš palika stāvam virtuves vidū. Viņš bija tikai mēbele, kura nevar aiziet.